

der mig at gjøre blot disse Bemærkninger, iagtet de ikke vedrøre den i Diebliffet foreliggende Finantsloov, fordi det er min Opfatning, at den Strid, som i Diebliffet hersker mellem de to Thing, er det for Danmarks, vort Fædrelands Skyld i høi Grad ønskeligt og nødvendigt at afflutte og snart at komme til Ende med. Jeg lægger ganske vist overordentlig Vægt paa, at Regjeringen med den Sver, som den viser, paastrynder Alt, hvad der kan bidrage til Landets Forsvar, men jeg lægger ikke mindre Vægt paa, at vi her i Landet Allesammen kunde være enige. Det vide vi jo, at Enighed gjør stærkt, og et lille Land som Danmark trænger tilvisse frem for Alt til at gjøre Alt, hvad det kan, for at være stærkt, og kan det naae Styrke gennem Enighed, synes det mig, at det er det Vigtigste, at vi kunne naae den. Jeg deltager ikke med saa stor Sver som saa mange Andre i den personlige politiske Kamp. Det kan jo være, at en Del af Deltagerne i den, som det saa tidt gaar i Kampen, opstrifes og oplives ved den. Jeg for mit Vedkommende indtager en noget tilbagetrukket Stilling; for mig er det pinligt og sørgeligt at se Danmarks Borgere være i en saadan Uenighed, som Tilfældet er for Tiden. Kunde der altsaa ved hensigtsmæssige Ordninger paa Finantslooven, ja eventuelt ogsaa ved en Grundlovsforandring — hvilket maaste slet ikke er saa nødvendigt, som Mange tro — naaes en Overenskomst, er det et Fremtidsønske, jeg tillader mig at udtale, og det vilde glæde mig høilig, om jeg kunde høre et om end nok saa lille Bidrag til Opfyldelsen deraf.

Dannestjold-Samsøe: Der hører stor Resignation til fra Landstingets Side for overhovedet at indlade sig paa at behandle det foreliggende Lovforslag. Vi ere ganske vist ikke forvante i Retning af Hensynsfuldhed fra Folkethingets Side, men hvad der vises os her, overgaar endnu, hvad vi have set tidligere. Efter at Folkethinget har behandlet Lovforslaget i 3 Maaneder før Valget og 2 Maaneder efter Valget, har det nøiagtig levet os ligesaa mange Dage, som det selv har behandlet det i Maaneder. Allerede heri kunde der ligge en stor Fristelse for Landstinget til rent ud at afflaa at behandle Lovforslaget. Naar vi alligevel ikke gjøre det, er det ikke af Hensyn til Folkethinget, men fordi det naturligtvis kan have sin Betydning for Regjeringen at høre Landstingets Udtalelser om Sagen. Men det er ikke alene denne Mangel paa Hensyn, der gjør, at vi kun med Ulyst gaa til Behandlingen, men det

er ogsaa hele Lovforslagets Indhold. Vi have i den senere Tid hørt vore politiske Modstandere med et alvorligt Ansigt erklære, at nu skulle vi have en ærlig og saglig Forhandling. Jeg kan ikke forstaa, at man kan kalde det en Forhandling, der begynder med et Forslag som det, her foreligger. For at der skal være Tale om Forhandling, maa der foreligge et Bud fra den Parts Side, der først har Ordet, men det er ikke en Forhandling, naar man siger til os: Derjom I ville opgives Alt, hvad I ønske, derjom I ville indrømme Alt, hvad vi forlange, ville vi til Gjengjæld gjøre Indrømmelser paa Punkter, som vi sætte forholdsvis liden eller ingen Pris paa. Forholdsvis, thi naturligvis, der er mange af de Bevillinger, som Folkethinget har givet, der i og for sig have stor Betydning for Landstinget; f. Ex. er der paa Kultusministeriets Budget gjort store og vægtige Indrømmelser, men sammenlignede med mange af de Bevillinger, som Folkethinget har nægtet, have de faare ringe Betydning for os. Blandt de Bevillinger, som ligge Landstinget næst paa Hjerte, skal først og fremmest nævnes Bevillingerne paa Krigsministeriets Budget, der er saa godt som gjort rent Bort. Der er Nægtelser af alle Slags, Nægtelser af de Beløb, der ere nødvendige til Landets Forsvar, Nægtelser af de Beløb, der ere nødvendige, for at Hæren kan være kampberedt, for at Materiellet kan blive vedligeholdt, og endelig Nægtelser af Bevillinger til saadanne almennyttige Institutioner som Gendarmerikorpsen, som Landstinget aldrig vil opgives, medmindre det faar noget Bedre eller i det Mindste noget ligesaa Godt i Stedet. Her til ville vore Modstandere naturligvis sige: Ja, men den Bevilling vedrører en af de provisoriske Love, og dem kunne vi paa ingen Maade billige. Men netop derfor maa Landstinget holde fast paa dem; efter at Høiesteret ved sin Dom har anerkjendt de provisoriske Loves Gyldighed og Lovlighed, maa Landstinget betragte Nægtelserne af de Bevillinger, der vedrøre disse Love, som et Ministerforveri, som det ikke vil række Gaanden til. — Det er jo ikke Skik og Brug ved en første Behandling at gaa for meget i Detailler; jeg skal derfor indskrænke mig til at nævne nogle Nægtelser for at dokumentere mine Udtalelser. Der er Nægtelser af Bevillinger til Projektiler, 7,500 Kr., til Stærkfyndningsøvelser, til Krudt, til Befæstningens Bestyrelse, til et Ridehus i Randers, til en Svingkran paa Lynetten — der er der det eiendommelige Tilfælde, at vi have to Svingkraner; men nu skal der anbringes nogle store Kanoner paa Lynetten,